

CATEGORIA INFANTIL

SES PEDRES MISTERIOSES

Irene Escrivà i Molines

Conten es vells que dalt de sa muntanya de Parelles hi ha dos pedres alamon rares. Un dia jo no parava de fer-me capteniments de sa forma d'aquelles pedres. I...com jo ja tenia sa quimera de feia dies, vaig decidir anar cap a Parelles i vaig pujar dalt de sa muntanya. Vaig descobrir que ses pedres tan rares de ses que es vells parlaven tenien forma de *uelo* i *uela*.

Quan ma mare es va enterar que havia anat a soles a sa muntanya em va pegar una bona repolsa. Em vaig posar a plorar, estava alamon trista, perquè ma mare s'havia fet maleita.

Vaig decidir dur-li un ramell de flors de sa muntanya. Ma mare va estar alamon contenta pes regal que li havia fet i em va explicar que ses pedres es diuen es Uelo i sa Uela de Parelles. I des d'aquell dia jo mai més me'n vaig anar a cap lloc sense dir-li-ho a ma mare.

I es que no s'ho vullga creure que ho vaja a veure.

SA SIRENA

Àgueda Ripoll Palomino

Fa molts d'anys, a sa platja d'un poble hi havia un xiquet queferós que va anar sa platja amb son pare i sa mare. Allà van vore una sirena; però de sobte hi va aparéixer una bruixa molt roín. Es xiquet va pegar un uc perquè tenia por i per poder tranquil·litzar-se va fer-se capteniments.

Va aparéixer una fada que va encisar sa bruixa i es va convertir en sirena. Després passejava per allà un xiquet amb es cavall i sa fada el va convertir en príncep.

Es xiquet no sabia què estava passant i ell i es seus pares, tots maniosos, se'n van anar a casa. Es van dutxar. Després van sopar. Es van fer sa llet. I se'n van anar a dormir.

Quan es va despertar es xiquet es va donar compte que tot havia sigut un somni. No hi havien bruixes, ni fades, ni prínceps ni sirenes. Conte contat, ja s'ha acabat.

SA SIRENA I ES PRÍNCEP

Anna Signes Komarniczki

Hi havia una vegada una sirena que era molt quimerosa a sa qui sempre li agradava fer coses noves, per exemple, nedar. També hi havia un príncep molt guapo que sempre anava a veure sa sirena. Però hi havia una bruixa que era molt queferosa perquè era molt pesada i sempre estava pensant amb sa sirena, i també era molt roín perquè la volia matar.

Es príncep i sa sirena estaven molt enamorats però no estaven tranquils perquè sempre estava sa bruixa molestant-los.

Van passar es anys i un dia es van adonar que sa bruixa estava malalta. Aquesta abans de morir els va demanar perdó per tot es mal que els havia fet. I sa sirena i es príncep, com eren bons, la van perdonar. I a partir d'aqueix moment van ser feliços i es van casar per compartir sa felicitat amb tots es seus amics.

LA MARTA

Júlia Ferrer Ferrer

Hi havia una vegada una xiqueta que li deien Marta. Aquella xiqueta era alamon queferosa. Vivia al camp. Sempre li agradava jugar al pugèrrit i tenia un gosset.

La Marta un dia es va enfadar alamon amb es seu gos, i li va pegar bon uc, perquè es menjava ses plantes. Un altre dia sa xiqueta va anar a sa tenda i tornant es va perdre. Aquell dia sa mare estava alamon preocupada, no sabia on buscar la Marta. "On estarà sa meua xiqueta?", va exclamar. Va començar a buscar-la i cridava: "Marta, Marta, on estàs?"

Al sentir sa veu de sa mare, la Marta va eixir correquent des d'on s'havia amagat. Estava darrere d'un arbre.

Després varen tornar ella i sa mare cap a casa, i sa xiqueta va estar castigada per haver-se amagat i haver-li donat aqueix regiró a sa mare.

I...catacric, catacrac, conte acabat

PRIMERA CATEGORIA

SA BOSSA A OMLIR
Paula Ferrer Soliveres

Quan s'acosta Pasqua i es bon temps, m'agrada anar per devora des camins o pes bancals erms a buscar una verdureta verda, allargada i fina per poder fer-me-la fregideta o torradeta.

Si no duc guants tinc quimera perquè em puc punxar.

A poquet a poquet vaig omplint sa meua bosseta i estic desvanida quan me'n troba molts.

Com no vull revergar es menjar, perquè a casa sempre m'han dit que es menjar no es tira, nomes arreplega aquells que necessita.

Sabeu què són?

ESPÀRRECS

ES FOC

Borja Marcó Moragues

Una vegada es va botar foc a ses muntanyes. Anit pasada encara seguia es foc i es bombers intentaven apagar-lo però no ho podien aconseguir.

Van passar tres dies i encara seguia es foc. Venien avions i helicòpters però es foc seguia actiu, estaven tots molt espantats.

Hi havia una casa que estava enmig des foc. Aleshores la Guàrdia Civil va anar a dir-los a ses persones que vivien allà que se n'anaren i com no van voler els van pegar una repolsa.

Tots es habitants des poble estaven queferosos i van anar a aidar, però la Guardia Civil va dir que era millor estar a casa.

Mentre jo devorava es macarrons i es meus pares veien ses notícies, van anunciar que es foc ja s'havia apagat.

Conte contat, foc apagat i es poble molt trist es va quedar.

ES ROBATORI DE PICASSO

Marc Molines Verdú

Hi havia una vegada un pintor que es deia Picasso. Aquest era famós perquè pintava quadres d'alamon de colors.

Un dia se'n va anar a viure a Madrid i es va endur es seus quadres famosos. A l'arribar, es va instal·lar a un hotel i no parava de fer-se capteniments d'on deixar es quadres i va decidir guardar-los dins s'armari de s'entrada.

Se'n va anar. I quan va tornar a s'hotel es va adonar que es quadres no estaven. Aleshores va cridar la policia i quan va anar es van trobar sang dins de s'armari.

Van investigar i van veure que sa sang era d'una persona que li deien David. Decidiren buscar en David, perquè Picasso estava alamon maleit. Els van dir que estava robant un bar.

La policia va mirar per sa finestra des bar i van vore en terra una persona morta. Quan van aconseguir entrar el van perseguir fins as pis de dalt, on el van trobar amb una altra persona que volia matar.

La policia al final li va disparar a en David i el van matar. Van buscar a sa casa d'en David perquè tenien quimera que es quadres els tenia ell i van trobar tots es quadres de Picasso.

I conte contat, es quadres de Picasso ja han trobat.

SA XYLELLA FASTIDIOSA

Laura Molines Verdú

Hi havia una vegada, un poble llunyà que es deia Tàrbena i tenia molts ametlers, però va haver un problema. Va arribar una malaltia molt roïn: sa «Xylella fastidiosa», que afectava es ametlers. Es va muntar un rebolic, puf! perquè havien de tallar tots es arbres.

Va passar la nit i es va fer de dia i van anar a vore com estava sa cosa de sa «Xylella fastidiosa», però no podien passar perquè estava la policia local, que els va pegar una repolsa perquè els deien de tot, i se'n van haver d'anar a casa.

Quan van arribar a casa la policia local estava baix, as garaig, esperant-los, i los van denunciar. De sobte va aparéixer un home que tenia una poció màgica que era per a curar es arbres. I ses xiquetes i es xiquets des poble van anar corrents per plantar-los una altra vegada. I sa policia local se'n va anar.

Conte contat, conte acabat, i qui no s`alça té es cul foradat.

ES DONYET FARTÓ

Andreu Vila Pont

En un país llunyà, hi havia un xiquet que li deien David. Era molt menut, perquè era un donyet que vivia dins sa motxilla d'un xiquet que li deien Marc. Anava a s'escola "Sa Carpeta" i sempre, de camí, li cavia sa motxilla, l'arreplegava i tornava a escola.

Cada matí, quan era s'hora d'esmorzar i anava pes seu entrepà, vegia que no estava i es feia capteniments, ja que ell havia vist com sa mare el posava dins sa motxilla. Tots as dies repetia sa mateixa història.

Sa nit abans, es mateix Marc va posar s'entrepà a sa motxilla per estar segur que estava allà. A l'endemà, quan anava a esmorzar, va sentir sorolls a sa motxilla. Quan la va obrir va pegar un uc en veure es donyet. Era en David devorant s'entrepà! Per fi sabia qui era es culpable.

I conte contat, conte acabat.

LA TERESA

Teodora Toth Bukor

Una vegada hi havia una xiqueta que es deia Teresa. Ella patinava sobre gel. Una nit estava fent una figura, va pegar un uc i va caure amb tan mala sort que es va trencar es peu. Sa seua mestra de patinar va córrer cap a ella.

-T'has fet molt de mal? -li va preguntar molt esglaiada.

-Si que m'he fet molt de mal as peu.

Va eixir de sa pista anant al pugèrrit amb s'ajuda de sa mestra de patinar. Després varen anar a l'hospital i es metges li varen dir que es seu peu s'havia trencat i que s'havia de quedar uns quants dies a l'hospital.

L'endemà sa seua amiga Natàlia va anar a visitar la Tere.

-Què t'ha passat? -va dir la Natàlia.

Ella la va animar i li va pegar una besada perquè es recuperara ràpidament.

Es dies anaven passant i gràcies a s'ajuda i a sa companyia de sa seua amiga la Natàlia, la Tere es va recuperar i va poder tornar a patinar en uns mesos.

SEGONA CATEGORIA

ES TRES AMICS

Austin Jeffrey Janros

Havia una vegada tres amics que es diuen Marc, Raül i Austin. A ells els agradava molt jugar, s'ho passaven alamon bé. Ells viuen a València i tots tres tenen quinze anys. Totes ses vesprades juguen al futbol.

Una dia estaven jugant i en Raül va tirar sa pilota en terra perquè estava enfadat. No volia anar a sa casa, però era molt tard. Eren les nou i mitja de la nit.

A l'endemà no hi havia escola perquè era dissabte. Tenien molt de temps lliure i podien alçar-se tard, cap a les deu, i jugar una altra vegada.

Després van vorer una pel·li de la terra fa cent anys que els va agradar molt. Aleshores tenien fam i després demanaven tres pizzas.

En acabar, van caure as sofà i es vam adormir. Quant es varen despertar, es pròxim matí, es freguen es ulls i es van riure de s'estranya tarda. Es podia sentir es seu riure pes carrers de València.

UN VIATGE A MADRID

Rubén Pérez Signes

Es dies set, huit, nou i deu d'octubre sa meua família i jo vam anar de vacances a Madrid. Ens allotjàrem a s'hotel Gran Via Capítol, just en front de Callao. Es dia que arribàrem era a la vesprada, només passejàrem pel centre i per la porta del Sol. A l'endemà passejàrem per la plaça Major, la Gran Via...

A la vesprada anàrem al parc del Retiro, on llogàrem uns segway. Quasi al acabar vaig caure i vaig pegar un uc. Al tornar a s'hotel estava molt queferós, ja que em queixava molt; estava fent-me capteniments de si sa culpa era meua. I sí que ho era, perquè anava molt ràpid.

Al despertar-me ja no em feia mal res i passejàrem per sa ciutat.

S'últim dia, en despertar-nos, anàrem a una xurreria de Madrid (Madrid 1883), i finalment vam tornar a casa.

SA CLAU DEL MÓN

Pavel Koufal

Hi havia vegada un xiquet que tenia sa clau del món i tenia sa quimera d'entrar a tots es llocs que no devia.

Una vegada va entrar a una cova prohibida i va anar pes passadissos fins arribar al fons de sa cova. Es animals d'aquella cova es van esglaiar i va pegar un fort uc. Per culpa des seus ucs sa cova va començar a afonar-se i es va desmaiar.

Quan es va despertar estava en un hospital amb es peu embenat i cinc punts as braç esquerre. Es pares estaven maleits. I tots junts van tornar a casa, tot i que es xiquet sols podia anar al pugèrrit.

Després d'unes setmanes de recuperació va tornar a sa cova i s'adonà que aquella cova era una atracció d'una fira antiga que estava abandonada i en reparació. En aquell moment es va adonar que tindre sa clau del món no era una bona idea i la va llançar a la mar per tal que ningú la trobara.

SES MEUES PASQÜES

Carme Escrivà Molines

Un diumenge de Pasqua sa quadrilla d'amigues i jo vàrem pensar que seria bona idea quedar per berenar sa mona i jugar a jocs de Pasqua, com per exemple botar a sa corda, conillets a amagar i jocs semblants.

A les 16:30 mos en vàrem anar cap a sa font des Garrofer. Allà teníem sa cabanya. Fins que no es va fer hora de berenar ens vàrem quedar a jugar a botar a sa corda mentre ses altres anaven al pugèrrit i cantaven ucant: "Ja venim de berenar, hem jugat a la rebassa, ens hem begut tot es vi i hem trencat sa carabassa..."

Quan ja dúiem una bona estona, ens vàrem cansar i vàrem començar a jugar a conillets a amagar. Ens vàrem dividir en dos grups. A hora d'amagar-nos, ja feia dies que tenia un capteniment, volia anar a sa cova de sa que havia sentit parlar: sa cova des Vells. I vàrem enfilejar cap allà.

Pes camí ens vàrem trobar una ametla que a mesura que anàvem arribant-nos a sa cova, anava convertint-se en arbre. I vàrem pensar que el plantaríem allà en record d'aquest dia de Pasqua tan divertit i que tots es anys aniríem allà a cuidar d'ell.

ES DOS XIQUETS

Maria Ripoll Sifre

Una vegada hi havia una família que habitava a Tàrbena. Un dia es dos germans, la Maria Teresa i en Miquel, estaven jugant a anar al pugèrrit, fins que es varen cansar i varen entrar a parlar amb sa *uela* Francisca.

Es varen seure a ses cadires des menjador i sa *uela* va començar a parlar sobre com es feien ses banderetes antigament:

–Mireu, Maria Teresa i Miquel, ses banderetes abans es feien amb farina i paper.

Es xiquets com tenien ganes de provar-ho, varen anar a sa cambra i varen començar a provar. Però de sobte s'adonaren que estaven tirant-se sa farina un a s'altre. As mateix temps, s'àvia estava maleita, ja que no trobava sa farina per cap lloc i va pujar a sa cambra. La Maria Teresa i en Miquel encara jugaven i va pegar un uc en veure es desordre.

Varen recollir i es tres junts varen començar a fer banderetes a sa manera tradicional. Quan varen acabar, varen decidir penjar ses banderetes en es balcó per decorar-lo. I així ho varen fer.

SES FESTES

Sofia Monjo Cortés

Una nit de festes de Tàrbena jo i ses meues amigues estàvem jugant a amagar-nos i ho passàrem alamon bé. Quan va arribar sa festa vàrem menjar viron, saltàrem amb sa corda, també jugàvem a la xanca, etc. Després de fer de tot pes poble, jugàrem altra vegada a amagar-nos. Quan arribà la nit me'n vaig anar a ma casa i com m'avorria vaig eixir una estona al ras.

A poc a poc m'estava agafant son i me'n vaig anar a dormir. Quan eixí es sol i es va fer de dia, vaig anar a buscar ses meues amigues. No sabíem què fer però al final ens posàrem totes d'acord per anar a comprar a ses paradetes que hi havia. Ens compràrem una motxilla. Després quedàrem totes a la vesprada per berenar i totes ens vàrem endur ses motxilles noves.

Quan acabàrem de menjar ens n'anàrem a casa. Pes camí coneguèrem uns xiquets que es deien Nil, Marc i Lluç. Anàrem a jugar i ho passàrem alamon bé.

EN RAFA

Benjamín Signes Komarniczki

Una vegada hi havia un xiquet molt queferós que li deien Rafa. Ell tenia una família maleita que sempre es barallava. En Rafa no era molt bon estudiant i no s'esforçava massa, fins que un dia es va adonar que no estava bé i que ses seues notes anaven empitjorant. Així va decidir estudiar.

Va pensar que perquè es seus pares no es barallaren per ses seues notes hauria d'estudiar. A l'endemà, es seu comportament a escola va canviar i va escoltar alamon sa mestra. Sa mestra va dir que en dos dies farien s'examen més important des curs i en Rafa va pegar un fort uc.

En Rafa va arribar a casa i es va posar a estudiar ràpidament fins a la una del matí i durant es dos dies següents. Es pares d'en Rafa es van posar molt contents.

Finalment en Rafa va aconseguir aprovar s'examen i tot va millorar en sa seua família.

QUARTA CATEGORIA

CAMINANT

Lara Monjo Molines

L'altre dia la Marta i jo vam anar a caminar an es poblat ibèric. Solíem anar molt per allà amb es gossos perquè mos pegàvem una bona caminada. A més, hi havien bones vistes. Es vegia tot Benidorm, Callosa, Polop... Aquell dia feia calor, per això vam decidir anar més tard.

Quan vam arribar dalt vam berenar i vam jugar uns temps amb es gossos. Ja que havíem anat més tard, havíem de baixar més rapid, perquè no volíem que mos se fera de nit. I a més no volíem arrimar-mos an es barranc de Garx per si cavíem.

Tornant per ses sendes tot era molt tranquil però començava a fer-se fosc. De sobte vam sentir un uc. Vam pensar de seguida que algú s'havia espenyat pes barranc. Mos vam arrimar i cada volta sentíem més ucs. Després vam vore que era un estranger que s'havia perdut i estava sufocat. Mosatros el vam acompanyar cap a Tàrbena.

LA GUERRA DES POBLES

Miquel Pont Climent

Fa molt de temps en un poble molt molt llunyà en Lucas Blai Vázquez estava molt maleit perquè sa seua germana Laia havia anat an es supermercat a comprar gelat obscur i en Lucas en volia de maduixa.

La Laia va arribar an el ras i estaven en Lucas i es seu mestre Joan. La Laia no s'ho podia creure. Es seu germà l'havia traïcionat i es mestre Joan li va dir dir unes quantes cosetes.

-Gelat obscur vas comprar?

-Sí, mestre. Però per què parles així?

-Perquè anit passada em vaig pegar un colp.

-Perdó, mestre, no ho tornaré a fer.

-Més et val. Llavors set tinc, an es bar vaig.

-Lucas, t'odie!

-Ho sent, Laia, i ara porte't bé, o li dic an es nostre pare amb qui festeges.

-D'acord, d'acord. No m'amemaces, fantasma!

-I tu eres sa nova esperança? La dugem clara!

UN GRAN DIA

Teresa Mascaró Signes

Tinc díhuit mesos i no sé caminar encara, però parlar sí. Un dia vaig intentar caminar a soles i vaig caure un bac en es deuet. I ara tinc por. Vaig as bracet de ma mare o de mon pare; i si camina és de sa maneta. Ja fa dies que no veig mon pare. Estic molt queferosa, cridant-lo sempre.

-Papà, papà, vine! Vull el papà!...

Però ell no em contesta. Ma mare m'ha dit que està a l'hospital perquè s'ha fet malalt del cor, però que prompte tornarà. Una vesprada sent sa seua veu per ses escales i ma mare li aida a pujar-les. Quan el veig que entra, reverga es meu ninet que tenia a sa mà i m'alça... M'han crescut unes ales i vaig volant a abraçar-me a ell. Estic tan contenta que comença a córrer, pegant-li voltes a sa taula. Ja sé caminar a soles. És es meu regal de benvinguda pel papà.

ES MOLÍ I L'ESTIU

Gabriel Marcó Moragues

Anit pasada, com tots es dissabtes, vàrem sopar an es Molí, es millor bar de Tàrbena. Sa picadeta sempre és sa mateixa: un plat de virones, un altre de cacaus i tramussos, també un d'olives i un de papes. Com quasi sempre, en Miquel els aida i ens du ses coses. Per sopar sempre ens demanem sa mateixa cosa: un entrepà de la Reme. Que bons que estan es maleïts!

Quan acabem paguem i eixim, anem an es camp de Dalt i parlem de ses nostres coses i quan arriben les dotze ens n'anem a casa.

A l'endemà juguem a futbol o jugem a sa consola i a la vesprada anem a sa piscina i pel capvespre ens dutxem per llevar-nos es clor i ens preparem un entrepà, i a gaudir de l'estiu.

UN DIA HAHA

Jordi Miñarro Ripoll

Això era una volta un grup d'amics que sa cosa que més los agradava era quan ja era estiu anar uns dies i jugar amb es baló o a sa play.

Anit passada van fer uns quants plans per poder provar tots es jocs que volien dur.

En despertar-se han anat a comprar uns quants virones a sa tenda per menjar-se'ls per esmorzar.

Quan tots s'han acabat es pa i es virones munten tot allò que necessitaven per a passar-ho bé i comencen a fer tot allò que havien pensat anit passada.

Dos amics han començat a jugar a sa videoconsola i un d'ells, quan s'altre li ha marcat, ha pegat un uc de ràbia en anar perguent contra un amic seu.

SISENA CATEGORIA

SA RESPOSTA ADIENT

Maria Teresa Signes Pont

Encara és matí però es sol ja comença a calfar. De sobte s'obri un balcó i s'assoma una dona jove, a vore quin és aqueix rebombori que l'acaba de despertar. Ha passat mala nit, molesta per sa calor que no prova gens en es últims mesos d'embaràs. Comença a fer-se capteniments: segur que tots aqueixos queferosos esperen D. Rufino i un convidat seu, un rector mallorquí, una eminència, segons diuen.

A l'hora mateix es dos clergues ixen de l'abadia amb pas cerimoniós. Ai!!... Sa panxa se li rebolica de s'esglai! Tant de bo que no l'haja vista... Ahir, quan venia de rentar amb sa caldereta as cap, va vore un home polit, amb capa i capell, eixir de s'hostal.

-Bon home, vosté serà comerciant, no? Jo tinc una botiga a la plaça, venc de tot: arròs, café, confits... Li faria alguna comanda.

-Bé, demà en parlarem.

-Quina comanda volies fer-me? -pregunta es mossén mirant es balcó obert. I ix ella, com si res, i li espolsa:

-És un poquet prompte encara, però volia que li donare lliçó as meu xiquet!

...Tres mesos després, el 15 de setembre de 1918, va náixer mon pare.

TERESITA

Victoria Soliveres Rodrigo

Tenia dènou anys, metles per ulls i sal a sa llengua. Era l'any 1952. Sa seua il·lusió sempre havia sigut ser ballarina, però la realitat li havia pegat una repolsa a aqueix pueril somni; havia d'emigrar de Tàrbena.

Eixia des port de bon matí. Sa brisa marina li despentinava es cabells, però a ella no li importava. Ja no. Anit passada havia plorat fins que ja no tenia llàgrimes. Sols podia sentir es nuc que tenia a sa gola, com una quimera que li impedia respirar. Ara estava concentrada a gravar a sa seua retina cada mil·límetre de sa seua terra.

Així aquella flor valenciana va aprendre a florir a l'Argentina. Allà va niuar, criar i estimar. I encara que enyorava a morir sa seua terra; comprenia que no sols tenia un gran amor, sinó dos. Ara el Mediterrani la recordava i la Patagònia la guardava.

MA UELO TEODORO

Maria Teresa Sifre Calafat

Devora les huit, a poqueta nit, anava corrent cap a sa porta de casa, apartava sa cortina feta de baladre, mirava cap a sa Font Santa i el veia vindre amb sa burreta des ramal.

Aquell animalet sempre l'acompanyava al camp. Era blanca, amb unes taques negres que semblaven flors. D'això es nom de Flores.

–Mare!, ja ve!

Ma mare revergava sa barxa de llata que estava fent, agarrava s'estora enrotllada, i la feia rodar de sa porta des corral fins a sa porta des carrer, formant un corredor per on passava la Flores, com una model desfilant per una passarel·la.

–Uelo, uelo! M'has dut un pardalet.

Ell a vegades em duia niuets que es trobava pes arbres. Però aquell dia vaig tindre més sort.

–Si, el uelo et du un teuladí.

Jo sentia ma mare feta un viró ucar per dins des celler.

–Que quimerosa és aquesta xiqueta!

I tota devanida pujava ses escales a buscar una gabieta que teníem as salador, per posar aquell pardalet.

D'allò ja fa molts d'anys, però aquell record m'acompanyarà sempre.

RECORDS MEUS

Maria Lluïsa Mascaró Monjo

Qui se'n recorda d'en Regaera? Era un home de teatre. Venia devora es anys 40 i 50 a Tàrbena i actuava amb sa seua família a la plaça: sa seua dona i tres filles molt guapes, que feien volantins i ballaven damunt de xanques.

Ses xiquetes féiem es mateix quan jugàvem. Dos empots de llanda i dos cordells feien de xanca i un deuet ample, d'escenari. Ses tres més espavilades eren ses artistes, ses altres, com jo mateix, que érem "pepetes lus", miràvem. Diguérem, es públic.

Una volta en Regaera va fer una banda de música amb es xiquets des poble. Un que era molt graciós duia un estirant travessat que li aguantava es pantalons, i el molt guilopo li va donar es bombo. Va desenganxar-li un costat de s'estirant i, quan desfilava tocant es bombo, li cauen es pantalons. Va ser un tro de rialles. D'ací li va vindre es nom de "Bomba".

EN PERET
Juan Monjo Soliveres

Un teuladinet acabat d'eixir de s'ou va caure des niu. Estava desplomat i tenia tramús. Com xiulava i obria sa boca, el vaig empapussar, donant-li amb un bastonet pa arremullat.

Li va provar, i durant molts de dies vaig seguir empapussant-lo. Menjava solt damunt sa taula o damunt des meu dit. Anàvem al camp i buscava cuquets, formigues, llavoretas i es rebolcava. Muntava as arbres i quan el cridava "Peret" venia a buscar-me i es posava damunt des meu muscle. No m'ho podia acabar des dies feliços que passàvem junts. A la nit dormia dins sa gàbia.

Un dia estava en es deuet agarrant formigues, que li agradaven molt, i en un descuit un gat es llançà damunt i el va agarrar. Vaig pegar un uc i el soltà. Però ja no es va poder salvar, de tan malferit que estava. El vaig plorar molts de dies, en Peret.

¿DE QUIN COLOR SÓN ES CELS?

Pepica Molines Perles

A un poble menut tots es coneixen. Hi havia una xiqueta que li tenia cels an es seu germanet i una dona que vivia devora li va dir:

-¿De quin color són es cels?

Sa xiqueta, tota innocent, li va contestar:

-Groc, verd, blau i de color de rosa.

Tots li preguntaven sa mateixeta cosa, i a sa xiqueta ja li va agarrar quimera i plorava. No volia que li ho digueren més.

Un dia una dona li va dir:

-Anirem a Casivanyes i posaràs es cap baix de sa font i ja no tindràs més cels.

I tots es dies, queferosa, li preguntava quan havien d'anar a Casivanyes. I per fi varen anar i va posar es cap a sa font.

Li degué provar, perquè després d'això sa xiqueta dia a tots que ja no tenia cels.

RECORDS DE XIQUET

Joan Miquel Ripoll Marcó

Tenim set, ses goles seques com un os, sa font d'aigua a pocs metres. Però sa quimera que tenim que ens peguen una repolsa ens fa estar queferosos.

Durant molts de dies, quan juguem pes bancals, suem i anem a beure sense pensar-ho. Cau poca aigua. Fem cua. Estem un momentet davant de sa font des Garrofer.

Sa vista que tenim, des d'aquest punt, ens agrada; però sempre sentim un uc que encara no sabem de quin ras ix. Arribat aquest moment, alguns se'n van espantats, altres ens quedem.

He de reconéixer que alguns dies no puc pegar ull. Devora les sis del matí em queda com un tronc i després no pega patada bona en tot el dia.

Estic sentint una música? Sí.

M'he despert!

Veig que no sóc tan xiquet. Tampoc estic a sa font des Garrofer.

Quin somni!

S´ ESTRANYA DESAPARICIÓ D´ EN MANEL

Olga Ripoll Seguí

Era sa vigília de ses Festes Patronals. La plaça plena de festers i festeres ultimant tots es detalls. Tots treballaven de valent per tal d´acabar a temps, llevat d´en Manel. Ningú no es va adonar de sa seua absència fins es dia següent, quan no va aparéixer a s´acte d´obertura de ses festes.

Un per un van anar arribant tots es festers, però d´en Manel, ni rastre. Tots l´esperaren una mica neguitosos. Rialletes, comentaris i algunes cares de pomes agres omplien ara l´església. Es festers ocuparen es seus llocs i s´acte va començar sense ell.

En acabant, sa millor amiga d´en Manel, la Carme, va eixir corrents a buscar es seu amic a sa casa amb s´esperança de trobar-lo allà. Però, només va trobar una nota amb lletra d´ordinador que deia:

“SA MEUA TIETA DE MANACOR HA DESAPAREGUT I M´HA ARRIBAT UNA NOTA MOLT ESTRANYA QUE EM FA SOSPITAR UNA DESGRÀCIA”.

AMAGATALLS

Eva Soliveres Soliveres

Una vesprada després de tornar de ses escoles, estava jo molt queferosa i no sabia com divertir-me. Estava a càrrec de sa meua àvia i ella estava entretinguda fent punt de ganxo.

Com encara quedava una bona estona fins as sopar, se'm va ocórrer anar al ras. Al cap d'una estona, vaig sentir com algú cridava es meu nom. Era sa meua àvia buscant-me. No podia haver millor entreteniment que jugar a conillons i vaig decidir no contestar-li.

Devora la nit, jo ja estava cansada d'aquell joc en què sa meua àvia no sabia jugar, perquè encara no m'havia trobat, i vaig decidir tornar dins de casa.

En entrar, vaig vore-la molt preocupada. Li vaig explicar que havia estat amagada al ras, jugant a amagar-nos amb ella.

Aleshores, em va pegar una bona repolsa perquè no s'havia assabentat des joc, i encara menys, que ella també hi jugara. iI havia estat buscant-me tota la vesprada per tot es poble!